

• 01 •

Р О З Д І Л

Ще відбувалося тільки тоді, як Нора лишалася сама вдома, коли нікого, крім неї, у помешканні не було.

Як саме все почалося, вона не могла б пояснити, але то, певно, було пов'язано з ремонтом, коли Андерс переклеював шпалери і вони виявили в усіх кімнатах давні, позабивані цвяхами шафи. Словом, це відбувалося не відразу після переїзду, а трохи згодом, і попервах вона над усім тим навіть не задумувалася. Либонь, усі будинки мають свої звуки.

Окрім того, цей будинок, куди вони заселилися, був дуже старий, а вона знала, що в старих будинках можуть скрипіти мостини і відлунювати загадкові звуки. Коли б згодом усе це дослідити глибше, то більшість звуків можна було б і пояснити.

Тож мало-помалу Норі спало на думку, що це могло бути щось інше, щось непоясниме. Їй не хотілося називати це надприродним, зважаючи на те, як мало вона знала про такі речі, а от незбагненим назвала б.

Вона не могла поговорити про це навіть з Даґом, бо їй ще не вдалося нічого дослідити. Від самого початку мовби було зрозуміло, що вона повинна все це тримати в собі.

Найчастіше то з'являлося зовсім несподівано, і ніколи не можна було передбачити, коли воно станеться, однак іноді саме перед тим її охоплювало якесь передчуття. Навіть у повітрі починало діятися таке щось нереальне, що не описати.

А тут ще й Даґ десь завіявся!

Їй треба з ним поговорити, щоб позбутися цього неспокою. Коли б він тепер прийшов, то нічого не сталося б, принаймні відклалося б на невизначений час...

До цього будинку вони перебралися торік навесні, а в неї було відчуття, наче вона жила тут завжди. Щойно Нора вперше переступила поріг, їй здалося, що вона справді прийшла додому.

Ні, годі сидіти тут і сушити собі голову! Нора гайнула в кухню і схопила з вази, що стояла на столі, велике зелене яблуко. Тієї миті задзеленчав телефон.

Чудово! Побазикає трішки по телефону, і відчуття нереальності розвіється. Коли б тільки дзвонили їй!

Але то просто помилилися номером. Якійсь дівчинці потрібна була крамниця фарб.

— Алло, куди я потрапила?

Нора назвала номер.

— Хіба не до Окесона?

— Ні, тут живуть Шеборґи.

— Виходить, це не крамниця фарб?

— На жаль, ні...

— А ти хто?

— Нора Гед. Я тут живу.

На мить запала мовчанка.

— Тоді вибач, мені потрібна крамниця фарб.

— Нічого.

Нора поволі поклала слухавку. Жаль, що розмова так швидко закінчилася. Вона знову попленталася до себе.

Ну й гарна кімната їй дісталася! Вона думала про це щоразу, як переступала поріг. Світла й сонячна. Зі свого вікна їй видно було сім садків. І десять дахів.

А Даґ досі не з'явився.

Вона притулилася чолом до прохолодної шибки і глянула вниз, на подвір'я. Його велосипеда немає на місці. Мабуть, він у балетній школі й навряд чи повернеться до обіду. Туди добиратися майже дві години. Вона трішки зголодніла, але не встигла відкусити шматочок яблука, як завмерла і затамувала подих.

Хто це ходить у круглій кімнаті? Вона прислухалася...

Атож. Там чути кроки... А тепер знов... Вона не знає, хто там ходить.

Вона непорушно стоїть до них спиною, до тих кроків, не обертається, тільки нашорошує вуха. Ось вони вже в сусідній кімнаті й поволі наближаються до її дверей. І там зупиняються.

Щоразу одне й те ж. Кроки з'являються просто з тиші і поволі рушають в її бік. Нема чого боятися. Той, хто приходить, ніколи не завдавав їй нічого лихого. Можна було б плюнути на це, вдати, що нічого не помічає, вона пробувала, але не виходить. Кроки наступають на неї, змушують щоразу нашорошувати вуха.

Вони завжди долинають з круглої кімнати, вони там виникають, мовби самі собою, з'являються раптом із нічого, а потім через маленьку прохідну кімнатку доходять до її дверей. Там вони зупиняються. Біля порога. Тоді зненацька стає тихо.

Але це не означає, що той, хто прийшов, зник.

Навпаки. Всією спиною, потилицею і головою Нора відчуває, що позаду неї хтось є. Стоїть у шпарині дверей. Біля самого порога. Так само непорушно, як і вона. Чогось вичікує. Чатує.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Нора тамує подих, прислухається всім своїм єством, усією душею. І відчуває, що той, хто там стоїть, також прислухається, так само напружено.

Вони обоє вичікують...

Чого? Вона не знає. Але, мабуть, це щось означає. Такі речі стаються не з усіма...

Поки це триває, їй не так і страшно. Коли б вона захотіла, то просто могла б озирнутися і переконатися, що на порозі нікого немає. Що у дверях порожньо. Та поки вона ясно відчуває, що хтось іще стоїть, то не ворушиться. Це схоже на мовчазну домовленість, після якої спершу повинен зникнути невидимий гість.

Інколи вона питає себе, чи справді ці відвідини стосуються її? Може, тут якась помилка? Наступної миті вона впевнюється, що тому незнайомцеві щось треба саме від неї. І їй відразу ж стає вкрай неприємно. Так буває, коли випадково натикаєшся на когось такого, про чие існування геть забув, хоч, може, і не варто було забувати. Це дивне болюче відчуття.

Вона і той невидимий гість належать до різних світів, вона це розуміє, до різного часового простору. Різних, так би мовити, вимірів. Звичайно, між цими світами стоїть глуха стіна. Їхні кордони можна перетинати лише зрідка. Це дуже незвично, але вона, здається, часом перетинає.

Овва! Нарешті той гість зник!

Нора поволі оговталася і, як завжди, почала ходити по кімнаті. Звідки вона дізналася, що лишилася сама, теж годі було пояснити. Просто вона це відчула. Враз і її душу, і повітря мовби попустило. Щось ніби випаровувалося й щезло. Хоч не було чути ніяких кроків.

Але навіть з'являється цей невидимий гість?

Чи довідається вона про це коли-небудь?

Вона глибоко вдихнула й потягнулася. Безперечно, коли все миналося, вона відчувала полегкість. Вона зітхнула й оглянулася навсібіч, трішки пройшлася помешканням...

Атож, усе, як звичайно. Хіба що в круглій кімнаті стало трохи холодніше. Але сонце, що саме сідало за обрій, наскрізь освітило білі тюльпани, що стояли на столі. Дві білі пелюстки з ледь чутним шурхотом упали на синю скатертину. Як же то було гарно!

На стіні тихенько цокав годинник, а на підвіконні, осяяні сонцем, ворушили своїми тендітними пелюстками кімнатні квіти.

Так, звичайно, добре знову бути на самоті, але смуток теж нікуди не подівся. І туга. За чим? За ким?

Щоразу, коли Нора чула ті кроки, їй потім здавалося, ніби на якусь мить хтось її покликав назад, до чогось такого, що було далеко і давно-предавно.

